

DĚTSKÁ DRUHÁ DIVADELNÍ REFORMA?

Mgr. et BcA. Ondřej Kohout

Posudek vedoucí diplomové práce

Je těžké psát posudek na práci, jejíž autor učiteli složí takovou poklonu. Když ten učitel je do tématu práce tak ponořený jako já, je to ještě podezřelejší, zvláště když je v ní řazen mezi světové autority, a když jsem se před nedávnem vrátila s kolegou Černíkem z jednoho místa, o němž autor píše (z Wegajt), a zítra ráno míříme do Lodži, do Fabryki sztuki – do druhého místa, které Ondřej Kohout užívá v své diplomce jako doklad hypotézy, že práce těchto lidí a souborů má stejné kořeny jako učitelská práce absolventů studia VD. Jasně, že jsem nadšená, že Ondřej je nadšený, a doufám, že poroste okruh studentů DAMU, kteří prokouknou nedorozumění, působené pojmově-administrativními a institučními zvyklostmi. Katedry KVD, KALD a KATaP se liší zařazením do systému školy, ale když zaostříme třeba na studenty KALD a na práci učitelů „Lidušek“, vidíme, že naši studenti divadlo chápou podobně, i když třeba neznají polské aktivity jménem *kulturní animace, hledající divadlo, divadlo pro život* apod. Možná ten rozdíl v pojmenováních ukazuje, že Poláci narozdíl od nás pokládají takovou práci, která nemíří k uměleckým dílům, za součást divadelní kultury. Studijní práce k divadlu nutně patří, protože spojením tvorby se vzděláváním učí nejen potenciální tvůrce (ti se učí tím, že učí), ale i diváky, bez nichž se divadlo neobejde. U nás oddělování tvůrců od učitelů přetrvává už tím, že je to „jiná katedra“ a má svou ohrádku. Katedra výchovné dramatiky DAMU má ale náskok, protože aspiruje na osobní růst víc než na umění, a tím míří k divadlu bez ohrádek. Spojitost výchovné dramatiky se světovým divadlem Druhé divadelní reformy zkoumala diplomovou prací už Gabriela Zelená-Sittová, praktickým výzkumem spojila svou autorskou tvorbu s poznáváním v menšinových komunitách Michaela Váňová, a Ondřej Kohout užívá spojení s polskými veterány aktivní kultury k tomu, aby našel pro české snahy tohoto druhu inspiraci. Podobně spojující aktivity mapují i diplomové projekty dalších studentů-praktiků u nás.

Diplomová práce Ondřeje Kohouta dokázala pojmut mezioborový a mnohvrstevný materiál díky osobní zkušenosti a důmyslné struktuře, která zkušenost zkrotila a zapřáhla do služeb sdělení. Je přehledná a stručná, protože si Ondřej vytyčil zřetelné fáze, úkoly a strategie výkladu. Polovinou práce porovnává šest společných kořenů tohoto typu divadla a pedagogiky v idejích a ambicích, druhou půlkou sleduje jejich realizaci (cvičení, způsoby práce a hry), a tím nabízí svou zkušenost kolegům jako impuls pro jejich rozvoj tvořivého

divadelničení. Třeba popisy cvičení Chorei, v dodatcích ilustrované, mi konkretizují „kořen lidovosti“, jehož význam je evidentní, ale leckdy opomíjený, a charakteristika - spojení tradice s hravostí - je originální a přesná. Líbí se mi, že autor svobodně přechází mezi obory, mezi jejich idejemi, i od idejí k reáliím, ba k praktickým otázkám. Jsem překvapená, jak bleskově a invenčně dokázal zpracovávat mé přihrávky i námitky, jak důkladně si dohledal doporučené zdroje (a obratem je přeložil), jak dobře vybral do dodatků užitečné doklady, ale taky překvapená, kolik překlepů v práci zůstalo. Chápu to však, vím, že se nedá vnímat obojí naráz: když člověk chytá myšlenku, písmenka utíkají a den navíc na čtení písmenek už Ondřej neměl. Myšlenky stihnul pochytat a přesně vyjádřit skvěle. Byla to blesková inspirující spolupráce. A já už teď taky nemám čas kontrolovat písmenka. Tak jen dodám, že odevzdanou práci naprosto bez váhání

doporučuji k obhajobě.

V Praze 30.srpna 2019

prof. PhDr. Jana Pilátová